

низи възсъщото му лице... Сякаш искаше да каже... Аз съм спокоен вече.
Изики Иакуних греховете си.. Да... Той имаше грехове. Беше горд и надменен... Тръгна да освобождава Гроба Господен, а позволи насилници да превземат и разграбят Царския град... Не разбра знака на providението, което му изпрати мъртва - императрицата на Константинопол... И не прие нашата приятелска ръка, като се закани че роб ще ме хване. И това плати... Из Сам стана роб. Но той не беше свързан чрез клетва с мене. Той имаше право да се бори за свободата си. А не прие да я получи на недостойна цена...

/става, почти шепне/ Стражите разправят че нощем, там където е заровено телото му, се явявало тайнствено сияние, което свети де зери. И хората получавали над гроба му изцеление... Той беше невинен...

ИОАН

Чичо... Ти не си добре...

КАЛОЯН

Да. Межеби икизи скоро няма да съм на тоя свят.. Уседам че ти иде! Никога до сега не съм имал това чувство - че ще умра. Дори в най-страшните битки. Но сега. Тя иде. Тя е тук. Иде края на моята борба. Да мога само да я довърша... Да да си почина - от всичко. От толкова зло, измами, човешка ненавист... И ще дойдат радостни дни. Ходете ще работят с кесен на уста... И никой не ще заплашва народа ми с рибия и тегло... Тогаза ще дигнем сватба невиждана... Да. И за това трябва да се помисли, Иоане... А сега, да споем тия земи, населени с българи, в едно неделимо цяло, за векове. Та да не смее никой да посяга на нашата силна държава, на нашите плодни угари и хладни долини... Няма по-хубав земя от нашата, никъде по света... Чази я, Иоане... И какво исках да ти кажа още? Да. Третото е - да можеш да издържиш докрай. Напечнатото дело да го не изоставяш. Както бе казал Василий Българектос - джур джур! И не ни остави докато не жижуржуржур ни сломни. За да запази държавата си от най-опасния враг... Ала краят е най-труден. Нашите кретадоха Охрид на Василий, защото бяха вече изморени от дългата борба